

1022 – 22. oktober

Du dåre! Det du sår får ikke liv uten at det dør ... Men Gud gir det et legeme, slik han vil. 1Kor 15: 36, 38.

Det er som om apostelen her ville si: Du dåre, hvorfor ser du det som både utrolig og umulig at Gud kan la våre oppløste og tilintetgjorte legemer stå opp av jorden igjen. Du anser det jo ikke et øyeblikk umulig, det du selv hvert år ser for øynene dine; at Gud omskaper de døde frøkornene i jorden, så de blir levende og kommer opp av jorden i en ny og bare herligere drakt.

Hver vår ser du oppstandelsen med din egne øyne. Du ser hvordan sæden om høsten pløyes ned i jorden. Den ligger der og smuldrer opp som bortkastet. Vinteren dekker den med et teppe av is og snø, og kalde vinterstormer feier over den veldige graven. Gjennom hele vinterens lange måneder og mørke er dette såkornet glemt av deg, som om det ikke lenger eksisterte.

Men hva skjer? Jo, etter hvert bryter våren seglene. Solen får mer og mer makt, og med solens varme løser nå Skaperen liksvøpet og byr de døde å stå opp. Nå bryter det opp av jorden tusenvis nye, levende og friske spirer som etter hvert blir grønne strå, og som etter hvert gir bonden mangedobbelt igjen av den sæden han sådde ut om høsten.

Slik lar Gud det skje rett for øynene på alle mennesker. Men dette er ikke noe vi overraskes over, – bare fordi vi ser det hvert år.

Men hvis vi ikke helt fra vi ble født var blitt vant til å se at dette døde, tørre kornet, som ble pløyd ned under jorden om høsten, står opp igjen når sommeren kommer, så hadde vi vel sagt at dette også var svært så merkelig og utrolig. Mens vi altså nå, på grunn av dette vi er vant til, knapt er i stand til å oppfatte at det er et underverk. Nei, vi sier bare ganske enkelt at «det vokser». Men innser ikke at denne veksten virkelig er et skaperverk. For ingen kunstner i hele verden er i stand til å skape ett eneste grasstrå.

Spiren, som bryter opp gjennom jordskorpen, er et slikt skaperverk. Den har sitt frø i det kornet som gikk i oppløsning nede i jorden, som altså døde og stod opp igjen. Ingen i hele verden er i stand til å gjøre noe slikt. Det er den allmektige Skaperens eget verk.

Men hvis nå den samme allmektige Gud åpenbarer for oss at han vil gjøre det samme med våre legemer. Vil også la dem bli gravet ned i jorden og smuldre opp der. For så en dag å stå opp igjen når den store evighetens sommer er kommet, og «rettferdighetens sol går opp med legedom under sine vinger». Og denne, vår allmektige Gud, forkynner at han da vil byde våre døde legemer å stå opp. – Da ser vi på det som både usannsynlig og umulig.

Er ikke dette den tiltalen som da passer best på oss: «Du dåre»? Tenk ennå en gang over dette! Vi ser hvordan de ubetydelige såkornene av rug, hvete, havre o. l., står opp igjen, –. Men likevel kan vi ikke tenke oss at de store, verdifulle, underbart skapte og dyrt kjøpte såkornene; våre legemer, som er så høyt verdsatt at Guds egen Sønn kom til jord i et menneskes legeme, –. De skulle altså ikke få ha den ære som hvete og rug, så de skulle kunne stå opp igjen –!

Og hvorfor? Bare fordi vår stakkarslige fornuft ikke begriper hvordan dette kan skje, så den Allmektige dermed kan gjøre akkurat det han har sagt. Er det ikke bare på sin plass at vi kalles for dårer?

Men den egentlige dårskaperen er jo at vi ikke bare stopper opp og innser at her står vi ganske enkelt overfor et nytt, stort skaperverk fra den allmektige Gud. Som apostelen her sier: «Gud gir det et legeme, slik han vil», – Gud, ikke du, menneske, ikke frøkorntet, men Gud, Skaperen. Som en gang skapte hele jorden og all verdens skapninger – av intet. Du dåre!

Det er ham det tales om her: «Gud gir det et legeme, slik som han vil». Alt skjer ut fra, og avhenger bare av, hans egen frie vilje.

Hva er lettere for den allmektige Skaperen enn å gjøre det han selv vil? Men her ser vi hvor totalt ubemerket vi går hen og blir dårer, hvis vi forakter Gud, hans ord og hans makt!

Da merker vi ikke at vi i åndelige spørsmål er blinde. Ja, så blinde at selv de mest grunnleggende sannhetene, som til og med hedningene bare ut fra selve skaperverket ser, er tatt fra oss.

Og da står vi der tvilende på at det ene og det andre er mulig, –. Samtidig som det altså har å gjøre med noe den allmektige Gud har sagt – –!

Å, vi burde vokte oss for straffedommen over en slik blindhet. Gud er stor og hellig. Den som ikke vil bøye seg ydmykt for hans sannhet og makt, den slår han med blindhet. «Gud gjør de vises visdom til dårskap». «Mens de gav seg ut for å være vise, ble de dårer», virkelige dårer – som nå kan finne på å avvise det vi daglig ser med egne øyne; at Gud med letthet kan gjøre alt det han vil.